

РЕШЕНИЕ

№ 254

гр. Б., 05.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – Б., LXV НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в публично заседание на трети април през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Анита Хр. Велева

при участието на секретаря Николета Вл. Хаджиева
като разгледа докладваното от Анита Хр. Велева Административно наказателно дело № 20232120205031 по описа за 2023 година

Производството е образувано по жалба от „Х.“ ЕООД, ЕИК ***** с посочени седалище и адрес на управление: ***** чрез управителя М.Й., срещу Наказателно постановление № 735189-F741513/09.11.2023г., издадено от Началник на отдел „Оперативни дейности“-Б., Дирекция „Оперативни дейности“ в ГД „Фискален контрол“, с което за нарушение на чл.27, ал.1, т.2 от Наредба Н-18/13.12.2006 на МФ във връзка с чл.118, ал.4 от ЗДДС и на основание чл.185, ал.2 от ЗДДС изр.2 във връзка с чл.185 ал.1 от ЗДДС на жалбоподателя е наложена „Имуществена санкция“ в размер на 500 лева.

Със жалбата се иска отмяна на обжалваното наказателно постановление, поради незаконосъобразност, неправилност, необоснованост. Не се излагат противпоставими възражения на изградените от АНО фактически изводи. Претендира се, че жалбоподателят в качеството на посредник между доверителя и клиентите не реализира приходи от сделките и е освободен от задължение да регистрира и отчита доставките, облагаеми от доверителя. Твърди, че събира плащанията от продажби от името и за сметка на доверителя на собствено фискално устройство, в отделен департамент, наименованието на който включва името на доверителя и текст „от името на.“ в съответствие с изискванията на чл.29 Наредба Н-18/13.12.2006 на МФ. Поддържа се, че в данъчна група „Б“ по см. на Наредба Н-18/13.12.2006 на МФ следва да се включат само и единствено облагаеми за търговеца продажби, за които той дължи ДДС-20%, като доверителят на база отчет, даден му от посредника следва да състави изискуемите по ЗДДС документи, да начисли ДДС и да включи документа в СД и Дневник на продажбите.

В открито съдебно заседание „Х.“ ЕООД, редовно призовано, не изпраща законен или процесуален представител. Представя писмени бележки, възпроизвеждащи изложеното в жалбата.

За административнонаказващия орган се явява гл. юрисконсулт А., който счита, че нарушението е безспорно доказано, а издаденото НП е правилно и законосъобразно, поради което пледира за неговото потвърждаване. Претендира присъждането на юрисконсултско възнаграждение.

Съдът приема, че жалбата е подадена в рамките на четиринадесетдневния срок за обжалване по чл.59, ал.2 ЗАНН (видно от приложената разписка на л.20- НП е връчено на упълномощено от жалбоподателя лице на 14.11.2023г., а жалбата е със щемпел, поставен от АНО, ВХ.№ит-00-11213/27.11.2023г).

Жалбата е подадена от легитимирано да обжалва лице срещу подлежащ на обжалване акт, поради което следва да се приеме, че се явява процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна, като съдът след индивидуална и комплексна

оценка на събраните доказателствени източници и като съобрази закона в контекста на правомощията си по съдебния контрол намира за установено следното:

Дружеството-жалбоподател „Х.“ ЕООД, стопанисва търговски обект по смисъла на параграф 1, т.41 от ДР на ЗДДС клиентски център,находящ се в *****,като дружеството не е регистрирано по ЗДДС лице.

На 24.08.2023г. в 13,42 часа била извършена проверка в обекта от св.Е. Е.– инспектор по приходите. Проверката започнала с легитимация на контролните органи, след която бил разпечатан КЛЕН на фискалното устройство и се установило, че за извършване продажби на услуги- кабелна телевизия и интернет на цени в зависимост от заявените услуги, жалбоподателят като лице по чл.3 Наредба Н-18/13.12.2006 на МФ не е регистрирало всяка продажба на стоки и услуги по данъчна група , според вида на продажбите. Констатирано било,че задълженото лице „Х.“ ЕООД отчита продажби в данъчна група „А“ с 0 % ДДС, вместо в данъчна група „Б“ с 20 % ДДС, с което допуснало нарушение на разпоредбата на чл.27,ал.1, т.2 Наредба Н-18/13.12.2006 на МФ,предписваща задължение на лицата по чл.3,с изключение на случаите, когато извършват дейност по чл.28 да регистрират всяка продажба на стока или услуга по данъчни групи според вида на продажбите- в случая в група „Б“ за стоки и услуги, продажбите на които се облагат с 20% ДДС.В обекта имало регистрирано и въведено в експлоатация ФУ , модел Daisy Compact M01, с рег.№*****,с ИН на ФУ 495495999. В хода на контролните действия бил отпечатан дневен Х отчет с №007648/24.08.2023 г. от 13.42 ч. и съкратен отчет на фискална памет от 01.08.2022 г. до 31.07.2023 г., от който е видно, че задълженото лице неправилно е регистрирало продажби в данъчна група „А“-за стоки и услуги, продажбите на които се облагат с 0 % ДДС,вместо в данъчна група „Б“ за стоки и услуги, продажбите на които се облагат с 20 % ДДС.

При идентично възпроизвеждане на така очертаните фактически положения в АУАН и в НП, административно-наказващият орган и актосъставителят извършили еднороден подбор на материалноправна квалификация, приемайки от правна страна, че с описаното деяние е нарушена разпоредбата на чл.27, ал.1, т.2 от Наредба Н-18/13.12.2006 на МФ във връзка с чл.118 ал.4 от ЗДДС. На жалбоподателя бил съставен АУАН сер. № F741513 от 26.10.2023г. Актът бил предявен на същата дата 26.10.2023 г. на упълномощено лице, което го подписало и получило препис от него. В срока по чл.44, ал.1 ЗАНН било депозирано писмено възражение. Въз основа на съставения акт било издадено обжалваното наказателно постановление, с което за нарушение на чл.27, ал.1, т.2 от Наредба Н-18/13.12.2006 на МФ във връзка с чл.118 ал.4 от ЗДДС и на основание чл.185, ал.2 от ЗДДС изр.2 във връзка с чл.185 ал.1 от ЗДДС на жалбоподателя била наложена „Имуществена санкция“ в размер на 500 лева.

В приобщения към административно-наказателната преписка Протокол за извършена проверка сер.АА №0089998/24.8.23 г. са обективирани сходни констатации,а именно,както и че при проверката се установило,че търговският обект предлага кабелна телевизия и интернет на цени в зависимост от заявените услуги.

Изложените фактически изводи намират своята несъмнена доказателствена опора и легитимна установеност от индивидуалния и съвкупен преглед на събраните по делото писмени и гласни доказателства, които оформят непротиворечиво логическо единство и пресъздават непрекъсваема верига от факти, представляваща кредитируема доказателствена основа.

В пределите на възприетите фактически положения от АНО липсват спорни моменти. Във фокуса на обсъждане са поставените от жалбоподателя дискуссионни правни въпроси - дали жалбоподателят има качеството на посредник, който събира плащания от продажби на услуги от името и за сметка на друг субект,респ. дали за него постъпилите плащания имат диференцирано правно значение на продажби на стоки или услуги, за които не се начислява ДДС.

От правна страна:

Настоящият състав като инстанция по същество след извършена проверка за законност, констатира, че при съставяне на АУАН и издаване на наказателното постановление не са допуснати съществени нарушения на процесуалния закон, които да обуславят отмяна на обжалвания акт на формално основание. Обжалваното наказателно постановление и АУАН са издадени от компетентни органи, в сроковете по [чл. 34 ЗАНН](#). Наказателно постановление е издадено от компетентен орган, а АУАН е съставен от оправомощено за това лице, видно от приобщеното към материалите по делото копие на Заповед № ЗЦУ-1149/25.08.2020 г.

Спазен е задължителният реквизитен минимум от критерии относими към структурата и съдържанието на АУАН и НП –чл.42, ал.1 и чл.57,ал.1 ЗАНН. Като оцени конкретната специфика на нарушението, въведено с нормативната рамка на чл.27, ал.1, т.2 от Наредба №Н-18/2006 г. вр.чл.118,ал.4 ЗДДС, съдът формира вътрешната увереност, че е постигната максимално точна,

ясна и достъпна фактическа детайлизация на нарушението със съотнесимото изясняване на неговите правни параметри, което характеризира административнонаказателното обвинение като процесуално годен фундамент на административния процес, а издаденото въз основа на него НП като процесуално законосъобразно.

В пределите на възражението за неправилно приложение на материалния закон на плоскостта на претенцията за неприложимост на фактическия състав на чл.27,ал.1, т.2 Наредба № Н-18/13.12.2006г. към дейността на жалбоподателя, мотивирана с тезата за функционирането му като комисионер при продажба на процесните услуги, съдът намира следното:

Според посочената за нарушена разпоредба – чл. 27, ал. 1, от Наредба Н-18/13.12.2006 г. на МФ, лицата по чл. 3, с изключение на случаите, когато извършват дейност по чл. 28, са длъжни да регистрират всяка продажба на стока или услуга по данъчни групи според вида на продажбите: 1. група "А" – за стоки и услуги, продажбите на които са освободени от облагане с данък, за стоки и услуги, продажбите на които се облагат с 0 % ДДС, както и за продажби, за които не се начислява ДДС; 2. група "Б" – за стоки и услуги, продажбите на които се облагат с 20 % данък върху добавената стойност; 3. група "В" – за продажби на течни горива чрез измервателни средства за разход на течни горива; 4. група "Г" – за стоки и услуги, продажбите на които се облагат с 9 % данък върху добавената стойност.

Настоящият състав на база представените по делото писмени доказателства Договор от 06.08.2020 г. достигна до извод, че "Х." ЕООД е било обвързано със задължение за предоставяне от името и за сметка на възложителя „РНТВ“ ЕООД на достъп до интернет, цифрова телевизия, преноси на радио и телевизионни сигнали, поддръжка на мрежата,срещу възнаграждение, дължимо от възложителя в размер на 10 % от инкасираните суми.Съгласно чл.2.2 от представения договор изпълнителят се задължил да продава от името и за сметка на възложителя на крайни потребители услугите, предоставяни от възложителя, по цени съобразно утвърдената от последния ценова листа. Било регламентирано между страните, че за предоставените услуги на крайни потребители, изпълнителят ежесечно предоставял обобщен отчет за събираните суми, въз основа на който възложителят издава обобщена фактура за дължимото възнаграждение за всяко тримесечие. Същевременно в чл.4.2 от въпросния договор било регулирано,че изпълнителят се задължава да осигури техническа свързаност на крайните потребители за своя сметка, а в чл.4.4 е въведено задължение за изпълнителя да осигурява собствена таксуваща система за събиране на данни за разчитане , изготвяне на сметки и извършване на разплащания за крайните клиенти на ИЗПЪЛНИТЕЛЯ, ползващи услугите на възложителя.

По чл. 29, ал. 1, т. 2 и ал. 3 от Наредба № Н-18/13.12.2006 г., когато **посредникът**, събира суми от името и за сметка на друго лице, продажбите се регистрират чрез фискално устройство на посредника, което се програмира така, че продажбите на доверителя да се регистрират в отделен департамент за всеки доверител, като департаментът посочва името на доверителя. По цитираните разпоредби дружеството е следвало да отчита продажбите по описания начин, но правилно класифицирайки услугите според дефинираните в чл.27,ал.1 от Наредбата данъчни групи.

Редакцията на чл. 27, ал. 1, от Наредба Н-18/13.12.2006 г. на МФ дава принципна възможност въпросът за приложението на този текст да се поставя за обсъждане независимо от качеството на субекта, който получава плащането –като пряк представител,действащ от чуждо име и за чужда сметка или като доставчик, реализиращ приход по облагаемата сделка. В правилото на чл. 27, ал. 1, от Наредба Н-18/13.12.2006 г. като конститутивни признаци на задължението за регистриране всяка продажба на стока или услуга в съответстващата данъчна група са въздигнати: 1. субективният - лицата по чл. 3, с изключение на случаите, когато извършват дейност по чл. 28, и 2. вида на продажбите. На тази сравнително-нормативна плоскост жалбоподателят следва да установи правоизключващите административно-наказателната си отговорност основания,а именно,че събираните и отчитани чрез ФУ суми са от доставки на стоки или услуги, попадащи в група "А" – за стоки и услуги, продажбите на които са освободени от облагане с данък, за стоки и услуги, продажбите на които се облагат с 0 % ДДС, както и за продажби, за които не се начислява ДДС, като в лимитирания доказателствен и логически минимум процесуални усилия от страна на жалбоподателя не бяха направени.

Съгласно [чл. 3 от Наредба № Н-18/13.12.2006 г.](#) на МФ всяко лице е длъжно да регистрира и отчита извършваните от него продажби на стоки и услуги във или от търговския обект чрез издаване на фискална касова бележка от ФУ. Нормите на [чл. 29, ал. 1, т. 2](#) и [ал. 3 от Наредба № Н-18/13.12.2006 г.](#), не влизат в колизия с тази на чл.27,ал.1,т.2 [от Наредба № Н-18/13.12.2006 г.](#), нито

отменят нейното абсолютно обвързващо действие. Напротив, правилата на [чл. 29, ал. 1, т. 2](#) и [ал. 3 от Наредба № Н-18/13.12.2006 г.](#), въвеждат допълнителни критерии за отчетност и технически механизми за стриктно диференциране на данъчния субект, в полза на който е реализиран оборота чрез отделен департамент за регистриране на продажбите към доверителя с посочване на името на последния, от субекта, чиято собственост е ФУ. Това изискване завишава и ползва отчетността, но не елиминира, нито видоизменя характера на задължението за класифициране на продажбите на стоки и услуги по данъчни групи съответстващи на техния вид по см.на чл.27,ал.1 т.2 от [Наредба № Н-18/13.12.2006 г.](#) Налице е неизпълнение на задължението по цитираната разпоредба чл.27,ал.1 т.2 от [Наредба № Н-18/13.12.2006 г.](#), съответно нарушение на същата, тъй като дори да се приеме обратната фактическа хипотеза за допуснато отчитане на ФУ на "Х." ЕООД на продажби на интернет услуги и цифрова телевизия, без да е въведен отделен департамент за регистриране на продажбите към доверителя, то и в този случай единствено въз основа на отчетените по касов апарат данни не би могло да се приеме, че е налице оборот за „Х.“ ЕООД, предпоставящ впоследствие изисквания по чл.82,ал.1 ЗДДС свързани с изискуемостта на данъка, и по чл.86,ал.1,т.2 ЗДДС, свързано с неговото начисляване **чрез** включване размера на данъка при определяне на резултата за съответния данъчен период в справка-декларацията. Понятието **посредник** е дефинирано в [чл. 49, ал. 1 ТЗ](#) по следния начин "търговец, който по занятие посредничи за сключване на сделки чрез осъществяване на фактически или правни действия". Дължимото възнаграждение се уговаря за свързване на страните, които ще сключат договор. По смисъла на ЗДДС посредничество е и извършване на правни сделки по поръчка на някоя от страните. Дори при положително доказателствено установяване изпълнението на посредническа дейност от „Х.“ ЕООД, в каквато фактическа насока не бяха приведени и достатъчен обем доказателства, този факт не би могъл да измести фокуса на обективната и субективна съставомерност на нарушението по чл.27,ал.1,т.2 от [Наредба № Н-18/13.12.2006 г.](#), защото нормите относно регистрация на продажбите в отделен департамент на името на доверителя по см. [чл. 29, ал. 1, т. 2](#) и [ал. 3 от Наредба № Н-18/13.12.2006 г.](#) не променят характера на продажбата на услуги - интернет, цифрова телевизия, като услуги, продажбите на които се облагат с 20 % данък върху добавената стойност.

Действително и в контекста на доказателствената информация от приобщените гласни доказателствени средства при разпита на актосъставителя се открояват твърдения,че дружеството жалбоподател е в доверителни отношения, но същото не е представило нито в рамките на проверката, нито пред първостепенния съд доказателства, установяващи, за чия сметка се събират суми от продажба на интернет и телевизионни услуги. Жалбоподателят не е ангажирал доказателства относно факта, дали "Х." ЕООД извършва дейност лично или като комисионер от чуждо име и за чужда сметка, респ. дали реализира приход в полза на „РНТВ“ ЕООД или на друг доверител, напр. извлечения от счетоводни сметки,фактури, документи,касаещи завеждане на сумите по касовия му апарат в доверителна сметка.Но изясняването на тези факти е правно ирелевантно в аспекта на правната проблематика в коментрания казус предвид горния сравнителноправен анализ на разпоредбите на чл.27,ал.1,т.2 от [Наредба № Н-18/13.12.2006 г.](#), и [чл. 29, ал. 1, т. 2](#) и [ал. 3 от Наредба № Н-18/13.12.2006 г.](#) Юридически ирелевантно е собственото оценъчно отношение на жалбоподателя към задължението му за класифициране на осъществяваните от него или предлагани при пряко представителство услуги като „продажби,за които не се начислява ДДС“ или „облагаема доставка с нулева ставка“,взависимост от наличието или не на доверителни /комисионни/ отношения. Не се установява и третата алтернатива, визирана в чл.27,ал.1,т.1 Наредба Н-18/13.12.2006 г. на МФ, обосноваваща класифицирането на продажбите в данъчна група „А“ - продажби, за които не се начислява ДДС.Съгласно чл.113,ал.9 ЗДДС, данъчно задължените лица, които не са регистрирани по този закон или са регистрирани на основание [чл. 97а, ал. 1 и 2](#), [чл. 99](#) и [чл. 100, ал. 2](#), нямат право да посочват данъка в издаваните от тях фактури и известия към фактури. Т.е. по силата на препращащия регламент на чл.113,ал.9 ЗДДС, следва, че доставки,за които не се начислява ДДС,са попадащите в приложното поле на чл.97а,ал.1 и ал.2, чл.99 и чл.100, ал.2 ЗДДС:

-когато се касае за подлежащо на регистрация по ЗДДС данъчно задължено лице по [чл. 3, ал. 1, 5](#) и [6](#), което получава услуги с място на изпълнение на територията на страната, които са облагаеми и за които данъкът е изискуем от получателя по [чл. 82, ал. 2](#); /чл.97а, ал.1 ЗДДС/

-за подлежащо на регистрация по закона данъчно задължено лице по [чл. 3, ал. 1, 5](#) и [6](#), установено на територията на страната, което предоставя услуги по [чл. 21, ал. 2](#) с място на изпълнение на територията на друга държава членка, за които се дължи данък по доставката от получателя – данъчно задължено лице или данъчно незадължено

юридическо лице, регистрирано за целите на ДДС в тази държава членка; / чл.97а, ал.2 ЗДДС/

-когато се касае за вътреобщностни придобивания и общата им стойност за текуща календарна година не надвишава 20 000 /чл.99,ал.2 ЗДДС/

- или чл.100,ал.2 ЗДДС- уредбата за изборна регистрация по ЗДДС.

Единствено в сферата на пълнота на изложението следва да се допълни, че нормата на чл. 36, ал.1 ЗДДС регламентира, че облагаема доставка с нулева ставка е доставката на услуги, предоставяни от агенти, брокери и други посредници, действащи от името и за сметка на друго лице, когато са свързани с доставките, посочени в тази глава./Глава 3 от ЗДДС/. По делото не са релевирани документално обосновани фактически отношения, съгл. които класифицираните в данъчна група „А“ доставки на услуги,извършени от дружеството „Х.“ ЕООД са свързани с посредничество при осъществяване: доставка на стоки, изпращани или превозвани извън територията на Европейския съюз; международен транспорт на стоки; доставка, свързана с международен транспорт;доставка, свързана с международния стоков трафик;доставка по обработка на стоки; доставка на злато за централни банки.

Не бе проведено и обратно доказване по отношение на тезата за относимост на продажбите към данъчна група „А“ съгл. чл.27, ал.1,т.1 Наредба № Н-18/13.12.2006 г.за стоки и услуги, продажбите на които са освободени от облагане с данък, за стоки и услуги, продажбите на които се облагат с 0 % ДДС, както и за продажби, за които не се начислява ДДС, доколкото констатираните продажби на услуги - интернет и кабелна телевизия, не попадат в приложното поле на чл.66б ЗДДС, за които се прилага нулева ставка на данъка нито в обхвата на Глава четвърта. „Освободени доставки и придобивания“ /Доставки, свързани със здравеопазване; Доставка, свързана със социални грижи и осигуряване; Доставка, свързана с образование, спорт или физическо възпитание; Доставка, свързана с култура, както и др. чл.43-чл.50 ЗД/

Наложена в случая имуществена санкция е на основание [чл. 185, ал. 2](#), изр.2, във вр. с [ал. 1 ЗДДС](#), според която правна норма извън случаите на неиздаване на документ по чл. 118, ал. 1, на лице, което извърши или допусне извършването на нарушение по чл. 118 или на нормативен акт по неговото прилагане, е предвидено налагането на глоба или имуществена санкция, като когато нарушението не води до неотразяване на приходи, се налагат санкциите в размерите по ал. 1. В случая наказващият орган е индивидуализирал наказанието имуществена санкция съобразно минималния праг -500 лв., в лимитирания в санкционната част на разпоредбата диапазон от 500 лв. до 2000 лв.,предвид което размерът на същото не подлежи на изменение.

Отчитайки същността на неизпълненото задължение от санкционираното дружество и обществената опасност на нарушението, настоящият състав намира за неприложима разпоредбата на [чл. 28 ЗАНН](#). Маловажният случай е оценъчен критерий. Заради тази му особеност и за да се ограничат възможностите за субективизъм и произволност при прилагането му, в пояснителната норма на [чл. 93, т. 9 НК](#) законодателят синтезирано е указал същностните му характеристики, респ. приложното нормативно поле,в което следва да се търсят съществени отлики спрямо основните състави. Начинът, по който понятието "маловажен случай" е дефинирано в [чл. 93, т. 9 НК](#) показва, че законът разглежда съдържанието му в три вариативно мислими хипотези- липсата или незначителността на вредни последици или с оглед други смекчаващи обстоятелства, като всеки от вариантите занижава типичната за основните състави за съответния вид нарушения обществена опасност. Обстоятелството, че конкретното нарушение е формално, елиминира възможността от него да се преценява липсата или незначителността на вредните последици като привилегирован фактор по чл.28 ЗАНН, но не изключва априорно извършването на преценка относно приложение на тази разпоредба. Преценката, дали конкретно административно нарушение представлява маловажен случай изисква комплексно обсъждане, което не може да е абстрактно, а трябва да е подчинено на конкретно установените факти (като обхваща всички, а не избирателно подбрана част от тях) относно смекчаващи и отегчаващи отговорността обстоятелства на конкретното деяние, значимостта на увредените обществени отношения и степента на обществената опасност на нарушението. В случая макар и настоящото нарушение да е първо за жалбоподателя, съдът не може априорно да го третира като смекчаващо обстоятелство, т.к. става въпрос за утвърдена систематичност при организиране на занятието и отчитане на данъчноправно релевантни елементи, свързани с дейността на дружеството, което като вид противонормена дейност силно занижава възможността за контрол на търговската дейност на жалбоподателя и на

евентуално свързаните с него данъчни субекти/комитентни. Некоректното отразяване в данъчна група „А“ вместо изискуемото отразяване в данъчна група Б - стоки и услуги, които се облагат с 20% ДДС, създава улесняващи предпоставки за неправилно отразяване на извършените през съответния данъчен месец продажби в справката-декларация по ЗДДС на „Х.“ ЕООД и/или негови доверители, което предпоставя макар и опосредствано възможността за настъпване на конкретни вредни последици от деянието.

Поради изложените съображения, съдът намира, че НП следва да бъде потвърдено като законосъобразно и обосновано.

Съгласно разпоредбата на [чл. 63, ал. 3 от ЗАНН](#) в съдебните производства по обжалване на издадени НП пред районния съд страните имат право на присъждане на разноски по реда на [Административнопроцесуалния кодекс](#). Разпоредбата на [чл. 63, ал. 4 от ЗАНН](#) предвижда, че в полза на юридически лица или еднолични търговци се присъжда и възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт. Размерът на присъденото възнаграждение не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на [чл. 37 от Закона за правната помощ](#).

Съгласно [чл. 37, ал. 1 от ЗПП](#) заплащането на правната помощ е съобразно вида и количеството на извършената дейност и се определя в наредба на Министерския съвет по предложение на НБПП. Като взе предвид, че производството по делото макар и да се е развило в две съдебни заседания, в които юрисконсултът е взел участие, но същото не представлява фактическа и правна сложност, съдът намира, че на юрисконсулта следва да бъде присъдено възнаграждение в минималния размер, предвиден в нормата на чл. 27е от Наредбата, а именно за сумата от 80 лева.

По аргумент от т. 6 от ДР на АПК, разноските следва да се присъдят в полза на това юридическо лице, от което е част наказващият орган – в случая това е Национална агенция по приходите, със седалище гр. С..

Водим от горните съображения, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление № 735189-F741513/09.11.2023г., издадено от Началник на отдел „Оперативни дейности“-Б., Дирекция „Оперативни дейности“ в ГД „Фискален контрол“, с което за нарушение на чл.27, ал.1, т.2 от Наредба Н-18/13.12.2006 на МФ във връзка с чл.118 ал.4 от ЗДДС и на основание чл.185, ал.2 от ЗДДС изр.2 във връзка с чл.185 ал.1 от ЗДДС на жалбоподателя - „Х.“ ЕООД, ЕИК ***** е наложена „Имуществена санкция“ в размер на 500 лева.

ОСЪЖДА „Х.“ ЕООД, ЕИК ***** да заплати на Национална агенция за приходите гр.С., направените пред настоящата инстанция разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 лева.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Административен съд – гр.Б. в 14 - дневен срок от съобщаването му на страните.

ПРЕПИС от решението да се изпрати на страните на посочените по делото адреси.

Съдия при Районен съд – Б.: _____